

Király Farkas

ÁLLÓ, FEKVŐ

ötvenemeletnyi szülőföld bizsereg fölöttem.
lent vagyok, mélyen. bár voltam mélyebben is.
kétezer évnyi só minden birodalmaknak:
tárnákban tévelygek, újra és ismét.

szikkadok, szomjazom, víz kellene vagy vér –
átömlesztés, vénából vagy nyelvből.
*ne faceți și nouă o poză, vă rog?*¹
hát persze. állót és fekvőt is szívesen.

odafent mindennap ugyanaz a felhő
köröz fölöttünk, vigyáz vagy megfigyel.
siklód felől ismét zivatar integet:
ilyenkor esőisten siratja sóvidéket.

néha eszembe jut a lehetetlen:
nyílik a faragott kapu és belépsz,
sugárzó kékséged belepi a tájat,
hajszálaid ölelkeznek a szőlőkacsokkal...

idelent sosem változik a hőmérséklet.
ide beköltözött egy új birodalom.
a só lassan elfelejti anyanyelvét.
azért is a tárnafalba vésem: kék.

mennek, jönnek nagymenők, nagyjövők.
a gondviselés mennyei ablakban könnyököl.
ropogtat egy kis tiltott csíki mannát,
miközben frivol *mánélét* hallgat.

1 lefényképezne minket, kérem?

a kolbász finom, a kolbász paprikás
itt, ahol a paprika meg sem terem.
folyós a puliszka, lágy, erőtlén, moldvai,
dornavátrán ettem először ilyent.

beszivárog ide minden, leginkább
délkeletről, bizánc mily remek világ.
mi meg – én, te, ők – elszivárgunk.
a rock'n'roll végül is nem egy tánc.

százötven méternyi szülőföld felettem.
sistereg a kősóban a nátrium, a klór.
gyerekkorom egyik feléből kalandpark lett,
a másiktól történelem. csókolom.

és zajlik már a tánc: szalsza, menüett.
vagyis inkább hóra, amolyan sírtipró.
*építette vass domokos, neje kacsó krisztina
és fiuk, vass dénes az úr 1865. évében.*

ne faceți și nouă o poză, vă rog?
hát persze. állót is, meg fekvőt.

KÉREG

eltelt fele, eltelik a többi is.
gyűrűim számolom, egészséges vagyok.
hibátlan nem, de hát mely fa az.
gyökereim egymástól száz mérföldre
lógnak, csak lógnak a gyeplő fölött.

örök nyarat mutass, ne tavaszt dúdolj.
a virágzás ígéret, a szüretből élünk.
elszállhat a mondatok melege,
de az érintés a kérget átégetheti,

a fa gerincébe vájhat jeleket,
sokatmondóbbakat minden szónál.

összevissza nyilaz isten odafentről,
emberré változtathatna most.
és azután kimondhatnám a neved,
felrajzolnám a felhőkre, sziklákra,
egyenként karcolnám a hópihébe,
szárnyára írnám minden pillangónak.

hallgatom, ahogy nő rokonom, a fű.
gyűrűim számolom, kissé sok, de minden rendben.
lombjaim megtanítom emberül susogni.
ha megérted, vésd kérgembe a neved.

*Felsőbányai fák, 2014
(70 x 60 cm, olaj, vászon)*